

Voor hen die ziet.

Op dit moment, waar kijkt u naar?

Kijkt u naar de lucht? De horizon? Of is het de grond?

Voor hen die proeft.

Op dit moment, wat proeft u?

Proeft u het zout van de zee? Uw bloed?

Of is het de smaak van uw ziel?

Voor hen die ruikt.

Op dit moment, wat ruikt u?

Is het de geur van uw parfum? Is het zweet?

Of is het de geur die u doet terugdenken in de tijd?

Voor hen die luistert.

Op dit moment, wat hoort u?

Luistert u naar een geklingel? Een stem? Of is het uw kloppend hart?

Voor hen die voelt.

Op dit moment, wat voelt u?

Voelt u de warmte? Verdriet? Of voelt u een leegte?

Voor hen die leeft.

Op dit moment, leeft u?

Logt in, klaar om een kijkje te nemen in deze wereld.
Vele kleuren die samen komen tot beelden.
Het leidt mij naar plekken die ik nooit heb gezien.
Een boodschap met liefde die wordt verspreid op een full screen.
Noemen we dit liefde...?

Bezeten door een vervormde relatie.
Geabonneerd op een eenzijdige crematie.
Lichamen geïnjecteerd met views.
Alleen likes die blijven kloppen komen in het nieuws.
Noemen we dit nog steeds een persoon?

Met een gebogen hoofd blijf ik klikken,
niemand die mij vertelt af te kicken.
Mijn wereld verkleint en ik kijk alleen naar dat wat schijnt.
Zittend in het donker met één licht.
Brandende ogen die wachten totdat iemand ze dicht.
Noemen we dit nog steeds ons leven?

Het momentum wordt vertraagd.
Je verbergt je adem en je naam vervaagd.
Je hebt gedacht aan alles wat er is.
Deze stad, de menigte, worden langzaam gewist.

Op de grens van onzekerheid, leegte is wat ik vind.
Waar het witte zand, mijn ogen verblindt.
Zwervend en verloren, wacht ik in een kamer zonder eind.
Eindeloos drijft mijn gedachten naar een plek waar de zon schijnt.
Een troostende leegte, waar eenzaamheid realiseert dat het alleen is.

Op de grens van stilte, rust is wat ik vind.
Waar mijn huid, mij van mijn ziel ontbindt.
Eerlijke gevoelens, op een gekreukeld stuk papier.
De waarheid, die mij leert vallen op een andere manier.
Het is oké om verloren te gaan, het is oké om stil te staan.

Op de grens van tijd, mogelijkheid is wat ik vind.
Waar het canvas zich met kleuren tint.
We kennen allemaal de pijn om stil te staan.
Wetende dat het oké is om te vergaan.
Maar in de echo van de wind, is het mijn lach die ik weer terugvind.

Het momentum wordt voortgezet.
Je hebt gedacht aan de tijd die je leven zinloos en toch zinvol maakt.
Nederig en gevaarlijk, complex en mooi, veranderlijk en stabiel.
Buiten de grenzen van tijd, vind ik mijn ziel.